

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **M. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 11 sierpnia 2026 r.,

wniosku obrońcy skazanego w przedmiocie wstrzymania wykonania

wyroku Sądu Okręgowego w Zamościu

z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt II Ka 427/24, utrzymującego w mocy wyrok Sądu

Rejonowego w Zamościu

z dnia 25 kwietnia 2024 r., sygn. akt II K 467/22,

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zamościu wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2024 r., w sprawie o sygn. akt II K 467/22, uznał oskarżonego M. K. za winnego popełnienia przestępstw z art. 223 § 1 k.k., z art. 224 § 2 k.k. oraz z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za skazał go na karę łączną roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Zamościu po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem z dnia 16 maja 2025 r., sygn. akt II Ka 427/24, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego.

Od tego orzeczenia kasację wniósł obrońca skazanego. W kasacji wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku, z uwagi na „daleko idące skutki rozpoczęcia wykonania kary”.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k. w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Norma ta nie wskazuje wprawdzie przesłanek, od spełnienia których zależy wstrzymanie wykonalności zaskarżonego orzeczenia, ale niewątpliwie winna ona mieć zastosowanie do sytuacji wyjątkowych, wprowadza bowiem wyjątek od zasady niezwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń, wynikającej z art. 9 k.k.w., zaś prawomocne wyroki korzystają z domniemania ich prawidłowości (*res iudicata pro veritate accipitur*). W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest przekonanie, że zastosowanie tej instytucji winno być uzasadnione szczególnymi i jednoznacznymi w swej wymowie okolicznościami prowadzącymi do wniosku, że wykonanie kary przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby dla skazanego zbyt poważne, i w zasadzie nieodwracalne, następstwa (zob. post. SN z dnia 18 listopada 2003 r., IV K.K. 347/03, OSNwSK 2003, poz. 2465; post. SN z dnia 22 lutego 2007 r., WO 4/07, OSNwSK 2007, poz. 493). Tego rodzaju następstwa mogą zaistnieć wówczas, gdy już pobieżna analiza kasacji świadczy o jego zasadności.

Taka jednoznaczna sytuacja nie zaistniała w niniejszej sprawie.

Z uwagi na wyjątkowy charakter instytucji kasacji i związane z tym procesowe skutki zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wstrzymanie wykonania orzeczenia powinno nastąpić tylko wówczas, gdy zasadność złożonej kasacji jawi się jako nieomal pewna. To dopiero może uzasadniać odstępstwo od nakazu bezzwłocznego wykonania prawomocnych orzeczeń. W sprawie niniejszej – nie przesądzając w tym miejscu końcowej oceny zasadności wniesionej kasacji – aż tego rodzaju zaszłość nie wystąpiła. Prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji nie jest aż tak dalece – mimo wszystko – pewne aby stanowiło to wystarczającą podstawę do zastosowania przywołanej regulacji.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]